Tingstedet er tryghed

Martin Grauballe husker med glæde tilbage på sin opvækst i Tingstedet – nu er det hans søn, der har stor glæde af »landsbyens« fællesskab

AF LENE TOKSVIG toksvig@herningfolkeblad.dk

Syv-årige Konrad løber målrettet hen mod døren i nummer 93. Det har han gjort mange gange før, for her i andelsboligforeningen Tingstedet i Gullestrup bor hans farmor og farfar, og her er hans far, Martin Grauballe, vokset op.

I dag er 35-årige Martin Grauballe flyttet. Han bor nu i Lind i det, han betegner som et sølvbryllupskvarter - en boform, der ligger langt væk fra den, han voksede op i.

- Det er lidt noget andet. Der er ikke lige nogle børn på vejen, som Konrad kan lege med, fortæller Martin Grauballe.

Anderledes var det i hans egen barndom. Her var han hele tiden omgivet af børn - og deres forældre - i opvæksten i Tingstedet.

- Det var fedt. Der var altid nogen hjemme, hvis man havde glemt sin nøgle. Man kunne altid blive passet, hvis man var syg, og der var altid nogen at lege med, siger Martin Grauballe.

- Når forældrene kendte børnene, var de nok mere trygge ved at sende os alle ud at lege - og nogle gange fik de store os, der var mindre, til at være med til at lave noget, vi ikke måtte. Det var super fint, lyder det med et grin.

Velkommen i alle hjem

Familien Grauballe flyttede til Tingstedet som nogle af de første beboere i den lille »landsby«, der består af 14 andelslejligheder. De flyttede hertil fra et parcelhuskvarter, og Martin Grauballe, som på det tidspunkt var seks år, husker det som en spændende oplevelse at blive en del af et fællesskab.

- Det var specielt at flytte ind og lære dem alle at kende, men det var også meget nemt - og man var velkommen i alle hjem, husker Martin Grauballe tilbage.

Sådan er det fortsat i Tingstedet, og i dag er det hans søn, Konrad, som nyder godt af dette.

- Jeg nyder, når Konrad fiser rundt. Han er nok det barnebarn, der kommer mest her i Tingstedet - og han har lært alle meget godt at kende. Han er tryg ved alle, der bor her, siger Martin Grauballe.

Konrad besøger sin farmor og farfar mindst en gang om ugen, og det er altid sjovt, fortæller han.

- Der er et værksted tæt på, hvor vi bygger ting. Vi har lavet våben af træ og en lastbil, vi er blevet færdige med at male, lyder det med stolthed i stemmen fra Konrad, der går i 1. klasse på Højgårdsskolen i Lind.

I et af Tingstedets træer har han og farfar desuden bygget en hule.

- Den er god til ostemadder og saftevand, konstaterer Martin Grauballe og kigger på Konrad, der nikker samstemmende, mens et stort smil spreder sig i ansigtet.

Bånd mellem børnene

Da Martin Grauballe var barn, gav Tingstedets arealer flere muligheder for udfoldelse for alle børnene. De lavede eksempelvis en tennisbane, ligesom der blev anlagt en hockeybane. En oprejst træplade gjorde det muligt at spille »mur«, og så brugte man i det hele taget de grønne områder, der grænser op til Tingstedet. Det gav et sammenhold børnene imellem - på tværs af alder.

- Der var altid et bånd mellem os - også hvis der nu var noget på skolen. Så blev det ordnet i »Tingstedet-regi« - vi stod sammen. Dét, man kalder et netværk i dag, det var sådan et, vi havde - bare i børnehøjde, siger Martin Grauballe.

I dag ser han sjældent nogle af de andre børn - de er alle flyttet væk fra Tingstedet.

- Vi hilser på hinanden, når vi ses - det er ligesom et fætter/kusine-forhold - det er nogen, du altid kan regne med og omvendt.

Martin Grauballe fortæller, at han har taget flere ting med sig fra sin opvækst i Tingstedet, som kommer ham til gavn i dag.

- Man lærer at være meget tolerant i forhold til mennesker. Alle havde jo forskellige uddannelser og baggrunde, så det er en af de ting, jeg har fået med herfra. Og så det at lave ét hold - skabe holdånd og tage ejerskab.

Og så er der det med madlavningen. Martin Grauballe var som alle andre børn i Tingstedet på madhold fra han var 10 år.

- Det betyder, at alle vi børn i dag kan lave mad - og lave mad til mange. Man skulle jo finde ud af, hvad man skulle have at spise, og hvad der skulle handles. Men det værste var, når man skulle rejse sig og præsentere maden. Det var ikke alle, der syntes, det var

Martin Grauballe voksede op i Tingstedet i Gullestrup. I dag er det hans søn, Konrad, der kommer her mest - og han er mindst lige så glad for stedet som sin far. For Tingstedet betyder tryghed. Det er i øvrigt i dette træ, at Konrad og hans farfar har bygget en hule, som lige kan anes. *Foto: Henrik Ole jEnsen*

- Fællesskabet var i centrum

Emil Kier Sørensen husker tilbage på sin barndom i Tingstedet som en tid, hvor det handlede om at være sammen

AF LENE TOKSVIG toksvig@herningfolkeblad.dk

TÆT PÅ TINGSTEDET

I år er det 30 år siden, at de første indbyggere i andelsbofællesskabet Tingstedet i Gullestrup flyttede ind. I de kommende måner kan man komme tættere på livet og ikke mindst beboerne i den lille »landsby«, som består af 14 andele. Det sker gennem en række artikler, som bringes løbende her i Boligmagasinet. I denne uge møder vi to af af de børn, der voksede op midt i fællesskabet. Næste kapitel bringer vi 23. maj, hvor vi er med til Tingstedets arbejdsweekend.

- Det sociale. Dét at være sammen med andre på tværs af generationer.

Svaret fra 25-årige Emil Kier Sørensen kommer uden den store betænkningstid og er svaret på, hvad der først falder ham ind, når han hører ordet Tingstedet.

Emil Kier Sørensen voksede op i andelsboligforeningen Tingstedet i Gullestrup, hvor han boede med sine forældre og to ældre søskende. Her var de altid omgivet af masser af børn og voksne, hvilket satte et positivt præg på barndommen.

- Der var altid nogen i gaden. Vi spillede fodbold sammen og rullede på rulleskøjter. De andre var ikke på min alder, men man vidste bare, der altid var nogen, fortæller Emil Kier Sørensen, som i mange år var den yngste i børneflokken.

- Vi var nok en 15-20 stykker, som var i alderen tre til 17 år - der var et bredt spænd, og her var fællesskabet i centrum. Det handlede ikke om, om man gik i klasse sammen, eller om man havde den samme alder. Ham, jeg var mest sammen med, var på alder med min storesøster, siger Emil Kier Sørensen.

Løser ting i flok

Hans forældre flyttede til Tingstedet, mens han lå i sin mors mave. Det var i 1992. Emil Kier Sørensen er i dag flyttet fra Tingstedet og Gullestrup. Han bor nu i Aarhus, men han har taget nogle af de tillærte værdier med sig i det videre liv.

- Jeg ved ikke, om det lige er derfor, men jeg har altid været meget social på både mit studie og på gymnasiet, og så kan jeg lide at snakke med mennesker, siger Emil Kier Sørensen og fortsætter:

- Man lærer at løse tingene i flok, og så kan jeg i dag lide at lave mad. Jeg har jo været med til at lave mad til 35 personer i det store køkken.

I Tingstedet skal børn, fra de er 10 år, være en del af de madhold, som på skift står for at lave aftensmad fire gange ugentlig til resten af beboerne. Det gjaldt altså også Emil Kier Sørensen.

- Jeg syntes, det var mega fedt. Jeg glædede mig til, jeg blev gammel nok til at hjælpe, selvom jeg bare skulle skrælle kartoflerne, griner Emil Kier Sørensen.

Det var dog ikke kun selve madlavningen, der satte sig spor.

- Jeg kunne lide at kloge mig med de ældre - jeg lærte både at lave mad og så havde de voksne gang i den store samfundsdebat, som jeg deltog i.

I øvrigt læser Emil Kier Sørensen i dag til lærer, hvilket er en uddannelsesbaggrund som en del af beboerne i Tingstedet har. Om de har haft en afgørende brik i hans karrierevalg, ved han dog ikke med sikkerhed.

- Men de har nok påvirket mig, lyder det fra ham.

Familieagtigt gensyn

Det fortsatte dog ikke med at være lige fedt for Emil Kier Sørensen at være barn i Tingstedet, for som en af de yngste blev han »ladt tilbage«, mens resten af børneflokken forlod fællesskabet.

- Til sidst var jeg det eneste barn, der var tilbage af den gamle flok - begge mine søskende var flyttet, og det var de andre også. Nogle nye var kommet til, men det var ikke helt det samme bånd, vi havde, husker Emil Kier Sørensen, der altså også rykkede teltpælene op og flyttede mod øst.

Den dag i dag ser han ikke meget til de andre fra barndommens gade.

- Når man er hjemme - for eksempel til jul, så støder man tit på de andre. Det er sjældent, vi er hjemme på samme tid, men når vi er, snakker vi sammen, ligesom vi gjorde den gang. Vi var jo ikke bedste venner, og vi havde heller ikke det behov, men vi har stadig glæde af at se hinanden, når vi er hjemme. Det er lidt familieagtigt.

lige fedt - inklusiv mig selv. Men det har været en god grundværdi at få med, fastslår Martin Grauballe.

Næsten som en stor familie

Det er ikke længere ham, der præsenterer menuen til fællesspisningen i Tingstedet, men han deltager gerne, for han er ofte forbi sammen med sin hustru Sofie Grauballe-Alexandersen. I det hele taget betyder området fortsat meget for Martin Grauballe.

- Tingstedet ligger mit hjerte nær - det er et sted, jeg er tryg ved at komme. Det er næsten som en stor familie, og man ved, der altid er nogen, der kan tage hånd om en. Jeg er rigtig glad for at være vokset op her.

Alligevel kan han dog ikke umiddelbart se sig selv vende tilbage.

- Hvor jeg nu er i livet, tror jeg det ikke, men jeg er da ikke afvisende. Det afskrækker mig ikke, men jeg tror, Sofie er tættere på, end jeg er - det er jo en fin måde at gøre det på, for der er plads til, at man kan gå for sig selv. Hele grundidéen - det er en fed måde at leve på, fastslår Martin Grauballe.

Emil Kier Sørensen tilbragte hele sin barndom i Tingstedet, hvor der altid var nogen at være sammen med - også selvom børnene aldersmæssigt lå langt fra hinanden.